

Uroš
Petrović

STRAHOVITA KNJIGA

Ilustrovaao
Aleksa
Gajić

■ Laguna ■

Tog maglovitog jutra, neko je pozvonio na vrata našeg stana, a u to vreme je iz nekog razloga strašno otmeno bilo posedovati zvono koje je oponašalo cvrkut neke ras-

či ruć riri ću ćuridići či či ruć riri

pevane ptičurine. Bio sam još dete te sam,
navabljen onim cvrkutom, hitro i razdra-
gano, kao mužjak čavke, otrčao da otvorim.

AA

AAAAAAA

AAAAAA

Na moj užas, ispred vrata su stajale
dve visoke spodobe crnih usana i pod-
čnjaka te neprirodno belih lica.

AAAAAA

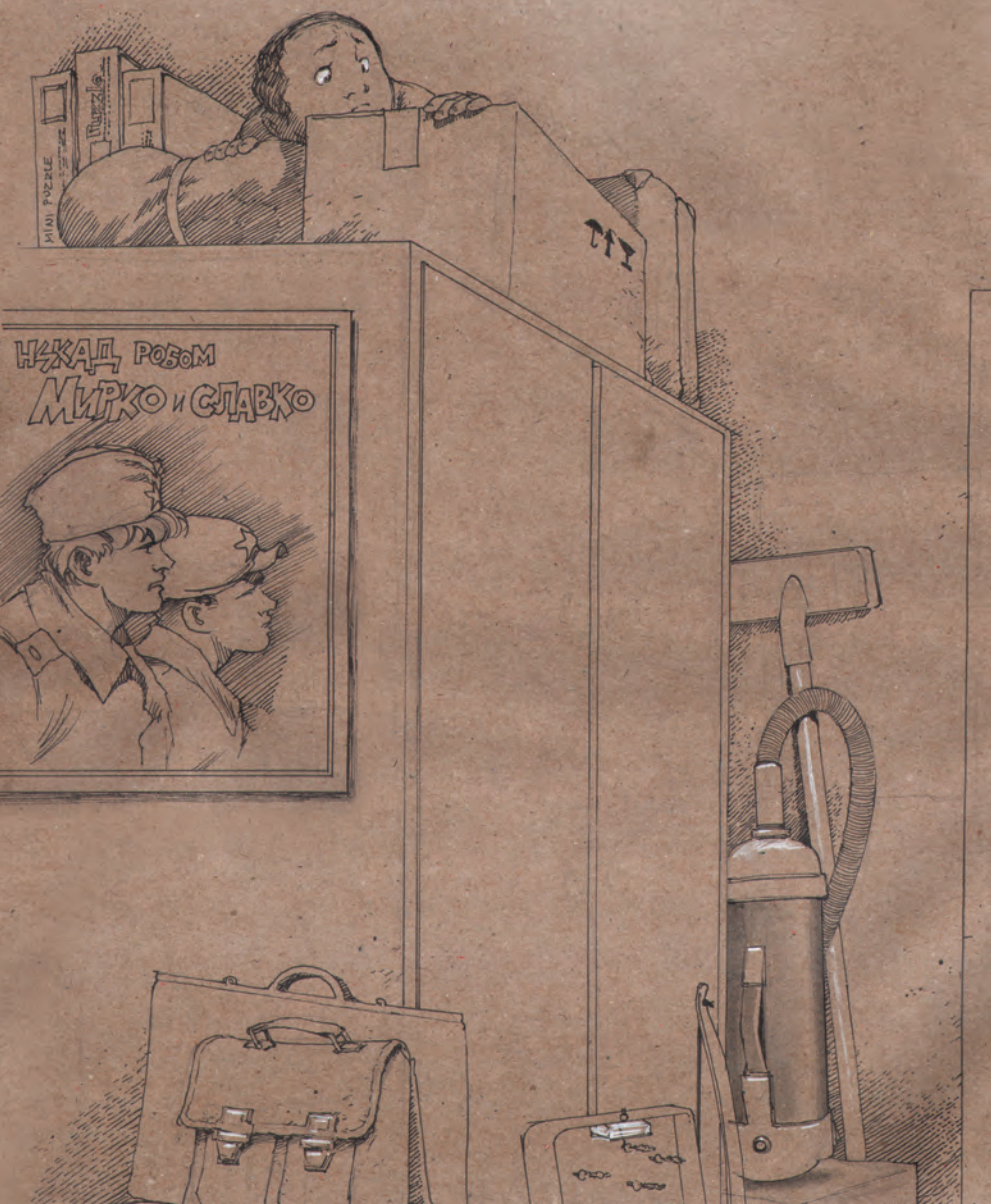
Naravno, završtao sam i, u nepojmljivo kratkom deliću vremena, veličanstvenim spletom vratolomija pobegao na orman u

AAAAAAAAAAAAAAAA

spavaćoj sobi, na koji u normalnim okolnostima ne bih mogao da se uspentram ni uz pomoć pokretnih stepenica i dva Šerpasa.

Dugo je potrajalo dok me nisu iščupali odozgo.
Dok me nisu smirili, još i duže - nisam siguran
da im je to ikada i uspelo. Nije, bre, ni čudo!

„Ne boj se, to je Bela nedelja“, govorili su mi roditelji ozareno, uzaludno me ubeđujući da siđem.

To je valjda trebalo da zvuči umirujuće.

„Siđi... Ne boj se,
to je Bela nedelja!“

Bela nedelja?! Pa manje sam se plašio dok nisam znao kako se zovu! I danas, kad se te dve blage reči ovako jezivo udruže, neka nelagoda počne da mi gamiže duž kičmenih pršljenova.

Taj događaj sam pokušao da spasonosno potisnem u najzabačenije bestragije podsvesti, ali se vraća. Malo-malo pa se setim. Ne bih li se konačno izborio s tim svojim strahom, jednom prilikom nesmotreno potražih u rečniku tu Belu nedelju, da vidim kakav me je to bezazleni, živopisni običaj bezrazložno preplašio. Nađoh ga iz prve. Evo, i prepisao sam neke delove.

Reč je o starom običaju iz naših krajeva. Bela nedelja je poslednja sedmica zime, pred uskršnji post.

1971

MARCH		MART					MARZO	
NED	PON	UTO	SRE	ČET	PET	SUB		
<small>BLANDI DOMENICA</small>	<small>PRIME LUNDI</small>	<small>CLERUS MARTIS</small>	<small>NONAS MERCURII</small>	<small>PRIDIES JOVIS</small>	<small>CLERUS VENEDI</small>	<small>SATURUS MARTIS</small>		
				1	2	3		
4	5	6	7	8	9	10		
11	12	13	14	15	16	17		
18	19	20	21	22	23	24		
25	26	27	28	29	30	31		

SERBIA - NOVI SAD - ZMAJ JOVINA 18. +381 21 474 00 44, 474 00 78
www.themanualco.com

Pa dobro, zvuči onako fino, za početak. Veselo, prolećno. Da vidimo dalje...

Njen naziv potiče iz vremena kada je bela boja bila simbol žalosti za pokojnicima, koji su, po verovanju, u tom periodu oživljavali i kretali se među živima.

Uh, bre!

To je period kada su
svetovi živih i mrtvih
najbliži, i prožimaju se
među sobom.

Baš mi je drago da se prožimaju. Divan glagol. Odavno se ništa nije ovako lepo prožimalo. A kvalitetnog prožimanja, živi, zdravi i veseli bili, nikad dosta...

Verovalo se da tih
večeri veštice lete oko
kuće, pa su se vezivale
verige, na prozore se
stavljalo glogovo
trnje i čebad, u
ulazna vrata su se zaba-
dali noževi.

Au! „Ne boj se, to je Bela nedelja!“, rekoše. Sreća da me nisu umirivali detaljnijim informacijama, sigurno bih zakačio trajnu traumu.

Tokom Bele, Pokladne nedelje kretali su se maskirani i pre-rušeni ljudi, naopako obučeni odela i ogrnuti živo-
tinjskim kožama...

A zato su one dve budale onako izgledale... Dete se prepalo, a čike samo nabacile malo mrtvač-
kog tena, nešto crnila oko okica, te se ogrnule s par odраниh životinja. Kako je to bilo ljupko!

Učesnici ovih poklada
bili su inkarnacija mrtvih
predaka, koji su došli iz
zagrobnog sveta...

Prelepo, Srbi, prelepo! Samo još da nam leševi
pro'odaju, pa smo sve probleme rešili!

Glavna ličnost u ovim
povorkama bio je muškarac
obučen kao nevesta, koji se
najčešće zvao Baba.

Aaaaa, onaj hermafrodit je, u stvari, bio Baba!
Što mi, bre, ne rekoste? To bi me tek utešilo.
Eto, čika Baba došao na vrata, a glupavo dete se
prepalo. A tako leepi običaji... Došao čika Baba
da poželi detetu dobro jutro, a ono zavrištalo.

Da se nije čika Baba zbog moje neprikladne
reakcije, avaj, uznemirio? Joj, da mi čika Baba,
ne daj bože, nešto nije zamerio? A zamislite
tek kakva bi nepopravljiva šteta bila da se taj
blagougodni posetilac toliko uvredio da okači
odranog šakala o klin i zanavek se mane uče-
šća u toj prelepoj martovskoj manifestaciji?
Pa ko će onda da širi praznične radosti, onako
po kućama? Ko će onda, o tuge, da se šminka
kô Frankeštajnova nevesta i 'oda po ulazima
u kožuhu i 'aljinama. Da veseli decu? Mene je,
vala, razgalo... Dete nam se razdragalo! Ono je,
u stvari, klicalo Beloj nedelji i čika Babi! I baš
lepo, poveo čika Baba drugara. Ko veli, što nas
je više, biće veselije. Pa da se skupa poigramo.

Pa da mi pojedu
mozak.

More, dobro sam ja
odreagovao. Šta su
očekivali, da zai-
gram šotu s onim
zombijima?

I dan-danas, kada mi
neko pozvoni na vrata, ja
do'vatim stolicu.

